

Monique Oosting is momenteel actief als dwarsfluitdocente.

Van faam in Parijs naar de eenvoud in Son

Monique Oosting heeft net als haar broer, de in 1999 verongelukte tennisprof Menno Oosting, op meerdere vlakken topprestaties geleverd.

DOOR ANNELIES VAN DER WOUDE

Monique Oosting (1960) leidt een onopvallend bestaan in de Gentiaan, een groene woonwijk in Son. Ze heeft een dwarsfluitstudio aan huis waar ze sinds 2001 fluitlessen verzorgt. Sommige leerlingen heeft ze vanaf hun zesde tot en met hun achttiende op les gehad. "Het voelt als een voorrecht dat ik hen op weg mag helpen. Bij sommigen zie ik stukjes van mezelf terug: timide meisjes die helemaal opbloeien en uit hun schulp kruipen."

Haar eigen weg is er een van diepe dalen en grote hoogten geweest. Als klein meisje wist ze al dat ze balletdanseres wil worden. En daarvoor moest alles wijken, vergelijkbaar met de manier waarop haar vader en twee broers met tennis bezig waren: bij de Oostings thuis draait alles om sport. En muziek. "Mijn moeder kon prachtig piano spelen, dikwijls Chopin. Ik mocht op pianoles toen ik acht jaar was, later koos ik voor blokfluit en uiteindelijk voor dwarsfluit." Toen ze na haar vwo-eindexamen werd toegelaten bij dansacademie Scapino in Amsterdam, veranderde haar dansplezier in de noodzaak om te dansen om het afvallen. "Ik werd als voorbeeld gesteld: 'Kijk eens naar Monique, zo hoort het'. Met mijn lengte van 1,71 meter woog ik op zeker moment nog 40 kilo. Ik had anorexia. Nog voor het jaar om was moest ik stoppen, uitgeput en eenzaam."

Zeven jaar later had ze het conservatorium doorlopen en studeerde ze cum laude af als uitvoerend musicus. Kansen op een solistencarrière lagen binnen handbereik. "Maar zodra er publiek bij was, klapte ik volledig dicht en was ik bloednervus voor elke noot die ik moest spelen. Optreden als musicus was voor mij zo'n angstig gebeuren, daar lag mijn toekomst niet. Dwarsfluitles geven ging me goed af, maar ik volgde mijn hart en koos voor stijldansen: tijdens mijn studie was dat mijn passie en uitlaatklep geworden." Ze vindt werk op een dansschool in Weert, doet mee aan wedstrijden en volgt de danslerarenopleiding. Als ze in 1990 in het Engelse Blackpool, bij het grootste dansevenement ter

wereld, de Fransman Charly Moser ontmoet en hij haar vraagt om zijn nieuwe danspartner te worden, kan ze niet anders dan 'ja' zeggen. "Het was een heilig moeten. Heel impulsief, zonder zekerheden, ben ik naar Parijs vertrokken. Met een paar koffers, een woordenboek en wat spaargeld."

Samen met Charly richt ze Feeling Dance Studio op. "We maakten reclame met zelfgemaakte foldertjes en deelden die rond. Zo kwamen we aan onze eerste cursisten. Een ander danspaar sloot zich bij ons aan en met z'n vieren deden we mee aan allerlei danswedstrijden. We waren bloedfanatiek en werden drie keer nationaal kampioen stijldansen van Frankrijk."

Op de foto's van toen staat een stralende vrouw, uitdagend, krachtig. "Ja echt, dat ben ik", lacht Monique. "We maakten ook dansshows voor de Franse televisie. Alles deden we zelf: de choreografie, het ontwerpen en naaien van de kostuums, de make-up, de muziek, de thema's. Dag en nacht waren we ermee bezig, op het laatst met vijf dansparen. Het was een prachtige tijd."

Na tien jaar Parijs keerde Monique terug naar Nederland. "We gaven zes dagen per week twaalf uur per dag les. Er bleef geen tijd over om zelf te dansen." Ook haar relatie was over. Bovendien had ze nauwelijks tijd om het verdriet over haar verongelukte broer Menno een plek te geven. Als fluitdocent kan ze nu met talentontwikkeling bezig zijn. "Maar wat het dansen betreft, vrees ik dat het altijd zal blijven kriebelen. Het zit gewoon in me", zegt Monique.

'Met mijn lengte van 1,71 meter woog ik op zeker moment nog 40 kilo. Ik had anorexia. Nog voor het jaar om was moest ik stoppen, uitgeput en eenzaam'